

ΕΡΩΤΑΣ

Δυὸ μάτια. Ἐνα χαμόγελο.
Μιὰ μουσικὴ φωτιά. — —
Σκλάβος γιὰ πάντα σέρνομαι
στὰ πόδια τῆς ἀγάπης.

Δυὸ χεῖλια πὸν μισάνοιξαν.
Μιὰ τρυφερὴ ἀγκυλιά —
Πάει ἡ καρδιά .. Τὴν ἔχασα. — —
Χτυπᾶν τοῦ δειλινοῦ οἱ ζαμπάνες.

ΜΕ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΟΡΟΥ ΤΟΝ ΕΡΧΟΜΟ

Φυλλοροοῦν τριαντάφυλλα μ' ἀνταύγεια βελουδένια
τὰ πέταλά τους τ' ἄλικά στὸ πέρασμα τοῦ ἀέρα.
Ριγοῦν οἱ κρῖνοι οἱ ἀγέρωχοι καὶ μιὰ φτωχὴ γαρδένια
σκιρτᾷ πάνω στὸ μίσχο της σὰ θλιβερὴ παντιέρα.

Πάψαν τὰ κελαδήματα σὺς ρεματιές, στοὺς λόγγους·
σιγοῦν τὰ κελαρίσματα τῶν ρυακιῶν, στερέψαν.
Τοῦ Γκιώνη ἀκοῦς τοὺς γοεροὺς τὴν κάθε νύχτα βόγγους
καὶ μιᾶς μικρῆς τὰ κλάμματα πὸν οἱ Σάτυροι πλανέψαν.

Πένθιμο ἀκοῦς τὸ πέρασμα τῶν Σειληνῶν πὸν ἀργήσαν
μέσ' στοῦ συμπόσιου τὶς χαρὲς μὲ τὰ θαμπὰ τὰ φῶτα.
Τὰ πόδια τους τρικλίζουνε γιὰ πολλοὶ μεθύσαν
ἀδιάζοντας τὰ κύπελλα πὸν εἶταν γεμάτα πρῶτα.

Τὰ φύλλα μισοκίτρινα φυλλοροοῦν καὶ κεῖνα
μὲ τὴν πνοὴ τοῦ παγεροῦ, τοῦ ἄγριου βοριά πὸν οὐρλιάζει.
Ἔτσι καὶ μένα τὰ ὄνειρα κ' Ἐλπίδες μοιάζουν κρῖνα
πὸν ὁ Χρόνος τῶρα ἀλύπητα περνώντας τὰ σωριάζει.